

Била је, и још увек је, најјачи ветар у моја леђа, на коју год страну да кренем

Стаза којом корачамо трновита је, циљ који желимо далеко је, али постоји сила која нас гура ка напред и која нам не да да гледамо колико су далеко наши идеали и колико је дугачак пут до њих. Постоји особа која нам даје ветар у леђа кад код желимо да одустанемо. Та особа представља нама савршену личност, она има најлепше речи, најтоплије очи, највеће срце, она је наша највећа подршка, она је мајка!

Животни пут има почетак и крај. Свако мора свој пут сам да изгради и пређе. Он може да буде прав и једноставан, али исто тако и трновит, крвав и тежак. Састоји се од мноштво скретања и слепих улица. Сваки корак мора бити сигуран и ситан, јер што су кораци несигурнији већа је шанса да ћете при првој препреци пасти. На нама је да ли ћемо кроз живот ићи уздигнуте главе и поносно, или ћемо се плашити сваке невоље и стрепети да нећемо успети.

Невоље и препреке јесу тестови које ретко ко може да положи. Постоји неколико тајни ка успеху које су и најслабијег човека охрабриле и улиле му самопоуздање да хода слободно чак и по ексерима. То су: подршка, мудрост, стрпљење и рад.

Подршка је свима потребна, али не може свако да нам буде ветар у леђа. Неки своју подршку проналазе у пријатељима, књигама, музци... Моју подршку преставља моја породица. Отац је ту да ми покаже прави пут и да ме упозна са свим добрим и лошим странама живота, али понекад вам није само то потребно. Често ми је потребан неко ко ће ме подићи кад год паднем, неко ко ће се жртвовати за мене, а све то је у стању да уради само једна особа, мајка. Она је неко ко у сваком тренутку жели све најбоље за мене, она представља наду и подршку која ће ме следити све до краја. Трн на који згазим на свом животном путу ће она извадити, рану коју добијем ће она зацелити, наду коју у неком тренутку изгубим ће она дати. У тренутку када изгубим снагу и када не знам где да скренем, када желим да посустанем и одустанем од својих снова, реч подршке, рука спаса и ветар у леђа ће ме охрабрити и вратити на ноге.

Често нисмо ни свесни колико је битно да имамо некога ко ће нас увек подржати, дати савет и охрабрити. Сунце нам неће увек обасјавати живот, некада ће доћи и до олује и кише. Тада знам да ће ме једне руке загрлити, једна леђа штитити, једна реч охрабрити и да ће ме једна жена заувек волети и бранити.

Исидора Жујовић VIII/2